

MIT REJT A KŐ

„nekem inkább Maillol”

mint egy csepp, sima
majdnem semleges
a felszín nyugodtnak tűnik, mert zárt
hézagmentesíti az önmagába roppanó erő
a test fala nem ereszti át az érzelmeket
takarékos közlései mögé nem látni be
idealizmusba rejtett fatalizmus
félelem a szabadságtól
kívülről uralt anyag
mégis, mintha önfegyelme volna
mint egy franciakert nyírott bokrai
formák harmóniája
egzisztenciális szorongás a lágy hajlatokban
a nagy formátum biztonsága
ballaszt

mélysége és felszíne közt nincs távolság
nem hűl ki, mire ideér
nem csendesedik le, mire ideér
nem simul el, mire ideér
nem ér ide: jön
majdnem esetleges, ahogyan
több időt tölt a tévedésben
mint az igazságban
tapogatózik, bolyong az anyagban
hibátlanul képezi le a hibát
addig is rejtőzködik, amíg faggat
a viszontagságos felületekből visszaépül
konfliktus nélkül nem áll össze
darabokból van
nem fedi el illesztéseit

„nekem inkább Rodin”

BONTÁS

a rozsdamentes acélpenge villog
amint ártatlanságától foszt meg
egy hatvanéves könyvet
az alacsony téli nap besüt, átvilágít
a tölgyfalevél-formájú vízjelen
mintha levélkéssel nyitnék fel megannyi
borítékot: „saját érzelmeim is dolgok,
mik velem megesnek” – olvasom
ezt a példányt még senki nem lapozta
a versek fordítója rég halott
az özvegye még él, neve a csengőn
a szomszéd utcában, őt nem láttam sosem
a villanyt látom égni egy szobában
hol jó és rossz történetek elegyedtek
csak a kés egyértelmű, a penge
a szeletelés mégsem ettől válik
azzá a jóvá, ami velem és Pessoaival
ebben a pillanatban éppen megesik.

TRINTIGNANT-OK A VILLAMOSON

egy középkorú férfi a kocsi elejében
az oszlopot támasztotta,
és kinézett az ablakon.
a profilja, a göndör, ősz haja
az idősödő színészre emlékeztetett,
abból a korszakából, amikor már
nem a tenyérbemászó igyekezett rá le
minden gesztusáról, nem a szépfiú,
aki meg akar felelni, hanem a szép ember,
aki megfelel. mert beletörődött,
hogyan lehet. megállapítottam még,
hogyan sokan olvasnak az utasok közül,
ez egy ilyen vonal, itt nem hányják le

az ember cipőjét, nem ordítják az arcába,
hogyan tetves vagy leszbikus, nem ül szarba
a bársonyhuzatú széken. jobb környék.
elitista, mint a francia filmek.
nálam nem volt könyv.
hát nézelődtem. néhány megállóval később
felszállt egy öregasszony, budai úrinő,
finom vonásokkal, leült a kocsik elejében,
és rám nézett sapkája alól a Szerelem
című filmből ismert öregember.
az aggódó, elveszett, mégis tartóoszlopként
megbízható tekintet: trentinyan barna
rajzszögei. az egyik profilból, kifelé,
a másik szemből, befelé.
egymás tudomásulvétele és saját
hasonlóságuk tudta nélkül,
voltak, amíg le nem szálltam.
egy halott francia színész
egy élő magyar férfiben
és egy élő magyar nőben,
egy helyütt és egy időben.

AZ ELSŐ EMBER, AKIT FÉNYKÉP ŐRIZ

Egyedül van az üres utcán.
A boulevard érthetetlenül kihalt.
1838-ban rögzítette Daguerre kamerája,
amely hét percig exponált.
Minden, ami túl sokat mozog, láthatatlanná válik.
Egy ember, akinek a lábai a legélesebbek,
feje elmosódott (hisz nézelődött,
mint minden unatkozó),
a legjobbkor volt a legjobb helyen.
Ahhoz, hogy bevonuljon a történelembe,
nem kellett mást tennie, mint várni,
hogy kifényesítsék a cipőjét.